

Predica de la Krefeld Duminică, 02 aprilie 2006, 10.00

Laudă și mulțumiri Domnului. De fapt doream ca și fratele Russ să spună câteva cuvinte, și de asemenea toți frații care sunt aici. Avem aici frați care slujesc cu Cuvântul, și ale căror inimi sunt pline. Cuvântul Domnului a ajuns la fiecare națiune, și pretutindeni sunt frați care-l vestesc. Mă gândesc la frații noștri din România, Austria, Elveția, Portugalia, America de sud – pretutindeni în lume sunt frați care vestesc adevăratul Cuvânt, care rămân în Cuvânt, care nu trec peste mărturia Scripturilor. Suntem foarte recunoscători pentru acest lucru.

Apoi azi avem o vizită deosebită – este aici fratele Hempell. Apoi sunt aici frații noștri, familia Ellis din Edmonton, Canada, prietenii noștri din Brazilia, Portugalia, toți prietenii din România, din Cehia, Polonia, Slovacia. Suntem recunoscători că putem să fim aici și să ascultăm Cuvântul Domnului cu o inimă sinceră, și să-l primim.

Poate că azi trebuie să vă spunem tuturor câteva cuvinte. Pentru mine este o zi deosebită. Acum 44 de ani, pe strada Luissen 160, la etajul 2, chiar înainte de răsăritul soarelui, Domnul mi-a vorbit cu un glas pătrunzător și a spus: „Robul Meu, timpul tău pentru orașul acesta se va încheia în curând. Te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu!” Eu am căzut pe stânga, ca lovit de trăsnet, și am rămas pe covor. Nimeni nu-și poate închipui puterea glasului Domnului. Aceasta este un absolut în sine, îți trece prin toate oasele...

Apoi, azi este de asemenea 2 aprilie, duminică, și în anul 30, în această zi, Domnul nostru, conform cu Zaharia 9.9, conform cu Matei 21, a intrat în Ierusalim și toți oamenii strigau „Osana!” Cine citește în Luca 19, va vedea că Domnul nostru a fost foarte întristat și s-a dus pe Muntele Măslinilor, a privit peste Ierusalim și a plâns. Osanalele răsunau, și totuși Domnul a trebuit să spună: „*n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.*” Frați și surori, se poate chiar să citezi versete biblice, să le cânti... nu este suficient. Nouă

trebuie să ne fie descoperite de Dumnezeu făgăduințele pentru timpul acesta, și să avem o parte directă în ceea ce face Dumnezeu.

Am găsit în birou acest text: „Iubite frate Frank, au trecut 44 de ani de când ți s-a încredințat această sarcină enormă. În decursul timpului, cu siguranță că nu ți-a fost mai ușor, ci din contră: povara a devenit și mai grea. Nici unul dintre noi n-o poate lua de la tine, sau să ți-o ușureze. Noi putem doar să te susținem rugându-ne pentru tine, și să-ți stăm la dispoziție. Domnul să te binecuvânteze, să te întărească și să te ajute.” Noi suntem așa de recunoscători... toți suntem nevrednici. Numai Unul este vrednic să primească laudele și cinstea. Petru a spus: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” „Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?” Totul este numai har, este numai credințioșie. Noi suntem așa de recunoscători că Dumnezeu n-a trecut pe lângă noi, ci ne-a vorbit prin Cuvântul Său, ne-a dăruit accesul prin descoperire, ca să ne înfățișăm, cu adevărat, înaintea Lui în locul preasfânt, acolo unde nu-și mai spun oamenii părerile lor, ci Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său. Și atunci nimeni nu mai trebuie să-l învețe pe celălalt, ci toți vor fi învățați de Dumnezeu.

În această legătură, am o dorință foarte mare: în locul acesta noi nu facem reguli și nu spunem nimănui ce să facă sau ce să nu facă. Însă avem următoarea dorință: în locul acesta să nu fie distribuită literatură care nu este necesară. Știm cu toții că pe pământ se întâmplă multe lucruri. Dar eu nu cred că noi suntem aici ca să citim și să ne concentrăm pe lucrurile spuse de oameni, ci venim aici ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Și despre acesta nu se mai discută: Cuvântul lui Dumnezeu este clar tuturor celor ce le este descoperit.

Un om chiar scrie următoarele: „De 49 de ani eu sunt Hristos! Și pas cu pas merg spre desăvârșire, printr-o anumită cunoștință.” „De 49 de ani eu sunt Hristos!” Multe lucruri se petrec în această lume. Și acolo unde au loc adunări internaționale, se strâng mulți oameni. Unii din ei se află sub influența diferitelor învățături din culte. Însă în locul acesta noi toți dorim să privim într-o singură direcție, și să ne concentrăm pe țintă.

Am de asemenea dorința ca lucrurile personale să le ținem pentru noi. La ce folosește o discuție despre televizor? Lăsați-i pe toți oamenii în pace! Oricine mai are timp să se uite la televizor, s-o facă. Nu trebuie să-i oblige pe alții să-ți împărtășească părerile tale. Unde ar mai fi atunci libertatea personală?

Mi-amintesc că fratele Branham a spus: „Eu n-am intenționat niciodată să am un televizor. Nu, domnule. Nu vreau așa ceva în casa mea. Eu aș trage în el cu pușca mea.” Așa ceva a spus el în Jeffersonville. Și după aceea eu m-am dus în Tucson și am putut să stau în casa fratelui Branham, am dormit în patul lui, am stat pe scaunul lui, și apoi am văzut și un televizor. Însă aceasta era casa sorei Larsen, care i-a pus-o la dispoziție fratelui Branham până ce acesta s-a putut muta în casa lui.

Eu nu vreau să judec aceste lucruri; însă am o sigură dorință: dacă Cuvântul pe care l-ați auzit nu v-a atins încă inimile, și dacă încă nu puteți să vorbiți despre prețiosul Cuvânt ci vă gândiți la unele lucruri secundare, atunci lăsați-i pe alții în pace. Ei vor să plece de aici binecuvântați. Fiecare să fie încredințat în ceea ce face, în aceste lucruri firești.

S-ar putea spune multe lucruri. De exemplu mă gândesc la lupta aceasta între culturi... Doresc să amintesc numai un exemplu. Am adus cu mine Coranul. Și închipuiți-vă că în Coran este scris despre Domnul nostru Isus Hristos, în sura IV, v. 157: „Și ei au spus: ‘Noi L-am ucis pe Isus Hristos, fiul Mariei, trimisul lui Dumnezeu.’ Ei nu L-au ucis și nu L-au răstignit, ci lor li s-a arătat un individ care care semăna cu El.” Și atunci dacă punem deoparte o asemenea carte, nu dorim să jignim pe nimeni, ci dorim să-I dăm dreptate lui Dumnezeu. Închipuiți-vă: oamenii trec pe lângă ceea ce a dăruit Dumnezeu omenirii: răscumpărare, har, mântuire. Și ei pretind că Domnul nu a fost răstignit, și că EL nu a murit. Pentru noi însă acesta este miezul. Toată sfânta Scriptură mărturisește că Domnul nostru a venit la noi, a murit pentru noi, ne-a împăcat cu Dumnezeu, și ne-a scos din moarte la viață. Acum întrebarea: mai avem noi dreptul să spunem că Dumnezeu și Biblia au dreptate, sau să dăm dreptate culturilor și diferitelor religii. Numai Dumnezeu are dreptate, numai ceea ce este

confirmat va și rămâne, toate celelalte nu valorează nimic. Și oamenii sunt duși în rătăcire cu milioanele, sunt conduși pe lângă Dumnezeu, și merg în veșnicie înșelați. Cât timp vom mai putea să vorbim despre aceasta? Pentru că cine citește știrile, mai ales cele de la Vatican, vede cum se unesc culturile, și cum nu mai au loc discuții despre punctele de vedere diferite – totul se învâрте în jurul unirii culturilor și a religiilor – aceasta este la ordinea zilei. Dar pentru noi, la ordinea zilei este chemarea afară și desăvârșirea bisericii Mirese. Însă, vă mirați dacă papa vorbește despre piatra din capul unghiului, dacă spune cum se ocupa Domnul de ucenicii Lui? Dacă pui la inimă aceste știri, îți dai seama câtă asemănare este aici, și cum sunt folosite versetele biblice, sau mai bine zis cum sunt întrebuințate în mod greșit pentru a justifica faptele cuiva. Nu dorim să intrăm în detalii aici, ci dorim să lăsăm lucrurile în seama lui Dumnezeu. Dar un lucru trebuie să rămână în veci. Noi nu am auzit aici cuvintele oamenilor, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Și nu credem răstălmăciri, ci Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci. Și în acest Cuvânt, planul de mântuire al Dumnezeului nostru a fost scris de la început până la sfârșit.

Încă două observații aici: a avut loc de asemenea o discuție dacă nu cumva Ierusalimul este Babilonul iar antihristul un evreu. Cu asta se merge deja prea departe. Chiar prea departe... În primul rând, antihristul este „omul fărădelegii” - **omul fărădelegii**. Și după cum am spus de multe ori, trebuie să găsim cuvintele cheie, ca să putem deschide ușa. Poporul Israel este poporul legii, iar omul fărădelegii trebuie să nu fie evreu, și chiar terminologia folosită denotă ce este el: omul fărădelegii, un om care nu are nimic comun cu legea. Dacă citim apoi în prorocul Daniel, vom vedea că omul acesta chiar va schimba legea, și așa mai departe... Nu vom vorbi mult nici despre aceasta. În orice caz, Babilonul este Babilon, iar Ierusalimul este Ierusalim; și poporul Israel este poporul ales al lui Dumnezeu în domeniul firesc, după cum Biserica din toate neamurile și limbile este Biserica Mireasă aleasă. Deci avem ambele: poporul lui Israel, ales de Dumnezeu... Dumnezeu a început cu Israelul, și va încheia tot cu Israelul. O puteți citi în

Romani 11 și în alte locuri: când va intra numărul deplin al neamurilor, atunci Dumnezeu se va descoperi Israelului. Și dacă citim apoi Apoc. 14.1, atunci îi vedem pe cei 144.000 pe muntele Sion. Aceștia vor fi chemați și pecetluiți (12.000 din fiecare seminție a lui Israel) prin slujba celor doi martori din Apoc. 11. Sfânta Scriptură vorbește în mod repetat despre faptul că Babilonul este cetatea cea mare care stăpânește peste împărății pământului. În Apoc. 18 este scris de trei ori... „*Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit.*” Ierusalimul nu va fi nimicit, ci va fi zidit. Muntele Templului rămâne Muntele Templului. Și cel de-al treilea templu va fi rezidit pe locul unde a stat și primul și al doilea templu. Pentru acest lucru îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Putem întreba: cine sunt oamenii care îndrăznesc să spună ceva în domeniul duhovnicesc, ceva ce nu este deloc în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său? Îi mulțumim lui Dumnezeu că avem respect față de Cuvântul Său, și respectăm fiecare hotărâre pe care a luat-o El.

Încă un gând cu privire la amestec. Trebuie s-o spun! Cine citește Geneza 6, trebuie să înțeleagă ce consecințe a avut amestecul în zilele lui Noe. Iar Domnul spune: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel...*” Deci, va exista un amestec, dar va exista și o ieșire afară, o intrare în corabie ca să nu mergem la pierzare. Amestecul duce la pierzare. Și dacă Dumnezeu ne poate chema afară și ni se poate descoperi, atunci vă rog nu faceți iarăși un amestec prin răstălmăciri, ci să fim sfințiți în Cuvântul adevărului: Ioan 17.17 - „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.*” Noi putem contribui numai prin credință, nu prin fapte – numai prin credință, punându-ne la dispoziția lui Dumnezeu și crezând tot ceea ce spune în Cuvântul Său, și respectându-l. Atunci El ne poate pătrunde cu sfințenia Sa, făcându-ne cu adevărat sfinți în ochii lui. Căci Mireasa trebuie să fie o Mireasă Cuvânt, așa cum Mirele a fost Cuvântul făcut trup.

Fratele Schmitt a citit din Psalmul 25... eu doresc să recitesc v. 3: „*Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi dați de rușine: ci de rușine vor fi dați cei ce Te părăsesc fără temei.*” Apoi, „*Arată-mi, Doamne, căile Tale, și învață-mă cărările Tale.*”

Ieri seară noi am trăit ceva minunat. Au venit oameni în față, și au mărturisit că toată viața lor au crezut, dar nu au avut siguranța credinței; și au primit-o de la Dumnezeu. Este așa de minunat că Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis.

Am putea să vorbim despre diferite lucruri care se întâmplă acum, dar vrem să folosim timpul prețios... Știți cu toții că în scrisorile circulare avem dorința să arătăm câteva lucruri, și cu ajutorul lui Dumnezeu vom continua în felul acesta până vine Domnul. Vom da mai departe informația divină, aducând Vechiul și Noul Testament la un numitor comun, arătând planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Dacă citim în Efeseni 3, avem o introducere în ceea ce a dăruit Dumnezeu Bisericii, în ceea ce a rânduit pentru ea.

Înainte de a intra în Cuvânt, aș dori să-l salut pe fratele Hempell. El trebuie dus la aeroport, și de aceea, la sfârșitul adunării nu voi mai avea ocazia să-i spun „La revedere”. Dumnezeu să te binecuvânteze și să fie cu tine!

În Efeseni 3 citim în v. 2: *„Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisesei în puține cuvinte.”* Dumnezeu a pus diferite slujbe în Biserică. Ajungem la punctul important: la ce ar fi folosit ca Dumnezeu să trimită un proroc dacă în Biserică nu ar exista slujbele care pot să învețe [să dea mai departe ca învățătură – n.tr.] ceea ce a descoperit Dumnezeu, hrănind astfel Biserica cu Cuvântul viu, descoperit. De multe ori am spus că ceea ce descoperă Dumnezeu unuia dintre slujitorii Săi este pentru toți slujitorii lui Dumnezeu, ca ei să poată da mai departe ceea ce a dăruit Dumnezeu. Așa a fost în cazul slujbei lui Pavel, așa a fost cu toți slujitorii lui Dumnezeu. Pavel a putut să spună: „ce am primit de la Domnul, v-am învățat.” Apoi îi scrie lui Timotei: *„să păzești porunca, fără prihană.”* Învățătura divină trebuie păzită curată și sfântă.

Pavel scrie aici despre taina care i-a fost descoperită. Tot ceea ce vine de la Dumnezeu vine prin descoperire. Nu există o altă

posibilitate de a primi lucrurile date de Dumnezeu, decât dacă ne sunt descoperite prin Duhul lui Dumnezeu. Căci Duhul lui Dumnezeu călăuzește în tot adevărul. „...*va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.*” „*El are să vă călăuzească în tot adevărul.*” De aceea nu este deloc suficient să spunem că credem mesajul prorocului. Dacă am primit descoperirea de la Dumnezeu, atunci nu mai este mesajul unui proroc, ci mesajul dumnezeiesc de mântuire, care cuprinde totul, toate făgăduințele pe care ni le-a dăruit Dumnezeu în Cuvântul Său. Poate trebuie să facem aici și următoarea observație: este absolut necesar ca în toate lucrurile să facem referire la sfânta Scriptura – în toate. Și întotdeauna să punem aceeași întrebare, așa cum a scris Pavel romanilor: „*Ce zice Scriptura?*” Și dacă vine cineva și spune „Dar prorocul a spus așa și-așa...” unui astfel de om să-i fie arătată ușa, pentru că este scris: „*Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă...*” Nu se pot folosi cuvintele profetului împotriva cuvintelor Scripturii. Trebuie să căutăm și să găsim concordanța dumnezeiască. Fratele Branham n-a avut niciodată intenția să spună ceva ce Dumnezeu nu a spus deja în Cuvântul Său. Nu, desigur că el a fost rânduit să descopere tainele ascunse în Cuvânt. Aceasta este sarcina unui proroc. Cuvântul Domnului vine la proroc, și mai întâi lui îi este dată descoperirea. De aceea este scris în Efeseni 2.20 că Biserica este zidită pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. El este Cel dintâi și tot El este Cel din urmă. În toate lucrurile trebuie să ne întoarcem la Cuvânt. Iar dacă cineva vrea să spună că nimeni n-a înțeles Cuvântul, în afară de proroc, nu este sută la sută corect. Tocmai am spus: ceea ce a fost descoperit unui slujitor al lui Dumnezeu este pentru toți slujitorii lui Dumnezeu, și este pentru întreaga Biserică. O puteți citi de șapte ori în Apoc. 2 și 3: mesajul a venit la îngerul bisericii, dar acesta a dat mesajul bisericii, pentru că de fapt bisericii îi era adresat. Omul lui Dumnezeu este doar purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu – gura prin care vorbește Domnul în momentul acela. De aceea este scris de fiecare dată la sfârșit, ca rezumat: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.*” Nu spune „Cine are

urechi, să asculte ce zice Bisericii profetul (sau îngerul)” ci aici ajungem deja la punctul al doilea: ni se adresează nouă: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*” Aici este punctul cel mai important, care este în legătură directă cu ascultarea și credința: din aceștia provin biruitorii. Ambele sunt întotdeauna sunt în legătură unul cu celălalt: „*Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri.*” Și aceștia sunt cei ce ascultă ce spune Duhul Bisericii. De aceea și introducerea aceasta profundă în tainele lui Dumnezeu. Acesta este de asemenea un punct despre care va trebui să mai scriem ceva. Un proroc are dreptul să facă plural dintr-un singular, dacă slujbei sale i se potrivește un verset. Apocalipsa 10.7 este scris la singular, nu la plural. Acolo scrie despre **taina** și nu numai despre o taină, ci despre **taina lui Dumnezeu**. Dacă fratele Branham folosește acest verset, și de o sută de ori îl folosește la plural, o face doar pentru că el, ca ultimul mesager, a fost rânduit să descopere toate tainele planului de mântuire al Dumnezeului nostru, care au fost ascunse până atunci. Dar lucrul acesta nu anulează sensul și împlinirea acestui verset, ci îl confirmă. Așa trebuie să vedem acest lucru. Nu doresc să intru în detalii, însă aici este scris: „*în zilele în care îngerul al șaptelea va suna*” – aceasta este legătura. Șase îngeri au sunat în cap. 8 și 9: patru din ei în cap. 8, doi în cap. 9, iar acum urmează întreruperea, urmează cap. 10 și se anunță că „*în zilele în care îngerul al șaptelea va suna*” – nu când al șaptelea înger al bisericii își aduce mesajul lui, ci când al șaptelea înger **cu trâmbița** va suna din trâmbița lui, atunci „*se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.*”

Te-apucă mila... nu am adus cu mine cartea aceea care are peste 300 de pagini, și în care un frate din Trinidad scrie despre ceea ce sunt cele șapte tunete, și apoi pe 30 de pagini scrie despre fratele Frank. Mi-a amintit numele de peste o sută de ori, și apoi concluzionează: „Păziți-vă de acest antihrist, de acest proroc mincinos, de acest demon german.” Doare acest lucru, dar fratele acesta a enumerat citate ale fratelui Branham, și apoi a scris: „Prorocul spune că...” apoi „Frank spune că...” „Prorocul spune că...” apoi „Frank spune că...”. Aș fi dorit să fi spus măcar odată „Biblia spune...” M-ar fi

bucurat acest lucru. Dar lui nici măcar nu i-a trecut prin cap acest lucru. Lucrul frumos este că eu pot să-i binecuvântez pe astfel de oameni, și mă pot ruga pentru ei. Eu pomenesc aceste lucruri doar ca să vedeți cât de orbi pot fi oamenii care vorbesc despre proroc fără să știe unde locuiește Dumnezeu prorocului. Ei habar n-au ce este o chemare dumnezeiască, și n-au nici o slujbă ci provoacă doar dezbinări. Noi lăsăm pentru totdeauna fiecare cuvânt așa cum este scris, în contextul în care a fost scris. Și-I mulțumim lui Dumnezeu că putem face deosebirea între singular și plural.

În vremea noastră, cu adevărat toate **tainele** planului de mântuire al Dumnezeului nostru au fost descoperite, începând cu păcatul inițial... și acesta trebuie de asemenea să fie descoperit. Nimeni nu-l vede de la sine. Acolo se vorbește despre rod, despre amăgire, despre sămânță, și „*cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău...*” Aceste lucruri trebuie citite și iar citite, și trebuie să pătrundem în ele. Și după cum am spus de multe ori, nimic nu este scris într-un singur loc sau într-un singur verset sau capitol. Dumnezeu a împărțit totul astfel încât este nevoie să cercetăm toată Biblia pentru a primi lumină din toate părțile asupra unei teme. Nu se poate face referire la un singur verset, pentru că un singur verset ar putea fi răsucit în orice direcție.

Omul acesta folosește aici 2 Cor. 13.14 și spune că prin acesta dovedește trinitatea: „*Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!*” Ce nu-i în regulă cu versetul acesta? Este minunat. Poți doar să spui „Aleluia”. Slavă lui Dumnezeu! Cine citește până la Apoc. 22, ultimul verset din sfânta Scriptură spune: „*Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți!*” Pavel și-a început epistolele cu salutul harului și de cele mai multe ori le-a încheiat în același fel, spre amintirea harului. Trebuie să răsucim sau să răstălmăcim Cuvântul? Lăsați fiecare Cuvânt așa cum este scris. Și atunci vom avea o privire de ansamblu clară, asupra sfintei Scripturi.

Să ne întoarcem la Efeseni. Frați și surori, scumpi prieteni, în epistola adresată bisericii din Efes, apostolul a descris cele mai

adânci lucruri din planul de mântuire: începând de la alegerea dinaintea întemeierii lumii, din cap. 1.4...: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.” Cine poate să schimbe ceva? „...nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă zidire, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” De contextul acesta aparține și Rom. 8, care este de fapt încununarea lucrării pe care Dumnezeu dorește s-o facă cu ai Săi. Rom. 8.29: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte...” Spuneți AMIN. „...i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său...” „Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El.” 1 Ioan 3.2. Pentru ce să ne îngrijorăm noi? Haideți să-L urmăm pe Domnul ascultând Cuvântul Său; haideți să umblăm pe căile Sale, să facem voia Lui, și să privim bucușii în viitor, fiind siguri că Acela care ne-a chemat afară ne va curăți, ne va sfinți și ne va pregăti pentru ziua slăvitei Sale reveniri.

V. 30: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Dumnezeu a făcut deja totul. Este o lucrare a lui Dumnezeu încheiată, terminată. Și acest lucru se vede cel mai clar în Efeseni 5. Am amintit cap. 1, cum ne-a ales Dumnezeu înaintea întemeierii lumii, înfiindu-ne... Am amintit aceste lucruri... de asemenea, faptul că tainele lui Dumnezeu și taina lui Hristos, ne-au fost descoperite. În Efeseni 5 trecem la îndrumări practice, pentru noi toți. Și vă rog să nu vă gândiți că azi ne referim la cineva anume. Vă rog să respectați locul în care este plasată Biserica care se va înfățișa înaintea Domnului fără pată sau zbârcitură. Și anume, în mijlocul familiei, în mijlocul căsniciei, în mijlocul relației dintre soț și soție, copiii și părinți, părinți și copii. În mijlocul acestui „manual divin” care ne-a fost dat pe cale, este scris despre frumusețea Bisericii pe care Domnul Și-o va înfățișa fără pată și fără zbârcitură. Ascultați acum

Efesenii 5, ca pe un cuvânt al lui Dumnezeu care ni se adresează tuturor: mie și nouă care suntem adunați aici, și tuturor celor ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu noi azi și în viitor. Efesenii 5 de la v. 21: „*Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.*” Aceasta este la general – rânduiala divină să fie reinstaurată în Biserică, bătrânii să primească o cinste îndoită, nici o pără să nu fie primită împotriva unui bătrân, decât pe baza a doi sau trei martori. Această rânduială divină este dată de Domnul Bisericii Sale, nu unei biserici oarecare... și aceasta trebuie s-o recunoaștem: Domnul nu zidește **o biserică**, ci **Își zidește Biserica Lui**. Și Biserica Lui este Trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți. Iar El este capul Bisericii, al Trupului. Dar acum sunt incluși și soții și soțiile – li se vorbește și lor. Haideți să citim. N-am scris eu aceste lucruri, eu doar le citesc: v. 22: „*Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului.*” Dați-mi voie s-o spun: orice soție care are o opoziție interioară față de un asemenea cuvânt este o piedică și pentru ea, și pentru soțul ei, și pentru familie, și pentru biserică. Dumnezeu dorește ca rânduiala divină să fie instaurată în Biserică. Și o spun din nou: epistolele – de fapt tot Cuvântul, nu se adresează celor 347 de culte creștine, ci se adresează Bisericii Dumnezeului Celui Viu.

„*Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului.*”

Dacă fiecare soră își întâlnește soțul ca și cum L-ar întâlni pe Domnul, vorbindu-i ca și cum ar vorbi Domnului, atunci care ar fi situația? Ce s-ar întâmpla atunci? Noi toți așteptăm botezul Duhului; așteptăm cu toții lucrarea puternică a Duhului. O credem, și trebuie să se manifeste, și se va manifesta. Dar mai întâi piedicile trebuie luate din cale. Rânduiala divină trebuie să revină în Biserică.

V. 23 „*...căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii...*” Așa cum Hristos este capul Bisericii, tot așa soțul este capul soției. Știu că acest lucru creează mari probleme unora, dar noi vorbim aici despre rânduiala dumnezeiască în viața practică de căsnicie și de familie. Noi toți credem că Dumnezeu are o rânduială, și căsătoria este o rânduială dumnezeiască. Poate nu ar trebui spus chiar așa în public, dar unul dintre cei mai renumiți oameni din Berlin a fost întrebat... este scris

în revista „Spiegel” – „Ce regretați cel mai mult?” Și el a răspuns că regretă că nu are copii. Omul acesta are relații numai cu bărbați. Și regretă că nu are copii. Ce mai poți să zici? Căsătoria este o hotărâre divină – este rânduită de Dumnezeu. Nu-l judecăm pe omul acesta – el este cunoscut în lumea întreagă. Dar o spunem așa cum este: numai atunci când rânduiala divină este instaurată în Biserică... Rânduiala divină nu va fi instaurată niciodată în lume. Lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. Și puteți citi câte femei-pastor și femei-episcop sunt ordinate, și cum merg lucrurile – puteți citi cu toții.

Să trecem repede la Cuvântul nostru. „*Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.*” Este o afirmație foarte dură, o recunoaștem, dar trebuie să fie posibil să existe niște oameni care L-au trăit pe Dumnezeu, care s-au dezbrăcat de omul cel vechi, care și-au dat la moarte firea veche și nu mai trăiesc ei, ci Hristos Își poate trăi viața Lui în ei... Ce este cu neputință la oameni este desigur cu puțință la Dumnezeu. Mi-ar place dacă toate surorile ar spune AMIN la un asemenea cuvânt. Frații pot să asculte cum toate surorile spun AMIN. Eu ascult:... Hmm, cam slăbuț „aminul”, dar poate deveni mai puternic.

Acum urmează textul adresat fraților: „*Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea...*” [frații strigă AMIN] Mda... Acum ați auzit AMIN-ul fraților! A fost convingător. Numai pe rândul din mijloc a fost mai slăbuț, dar și acesta va deveni mai puternic. Dumnezeu dăruiește har în toate. „*Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea...*” Da, El a iubit Biserica și Și-a dat viața pentru ea. V. 26: „*ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.*” De ce ne adunăm noi aici? De ce se predică în modul acesta serios? Pentru ca noi să fim îmbăiați în Cuvânt, să fim spălați. Este în felul următor: Sângele Mielului ne curăță de toate păcatele, însă prin Cuvântul vestit ni se arată ce nu este în conformitate cu voia lui Dumnezeu, și suntem îmbăiați și apoi ieșim afară curați, după ce am fost îmbăiați în Cuvânt, ca să fim sfințiți în

adevăr conform Ioan 17.17 („Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”). Și de-abia acum urmează v. 27: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” Aceasta este ținta Domnului nostru - desăvârșirea Bisericii Mirese, care va fi vrednică să se înfățișeze înaintea Lui fără pată și fără zbârcitură. Deci, spălați în sângele Mielului, apoi Cuvântul în care suntem scufundați ca să fim spălați de tot ceea ce nu este în concordanță cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu.

Și în versetul următor se vorbește din nou bărbaților: „*Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor.*” Domnul ne iubește, de aceea S-a dat pentru noi, Și-a dat sângele și viața pentru Biserică. Iubirea divină a fost manifestată, și apoi El continuă să ne iubească, ca să spele totul de la noi, prin baia de apă a Cuvântului... pentru că frați și surori, scumpi prieteni, noi toți venim din diferite culte, din diferite țări, din diferite biserici, și toți aduc cu ei tradiții. Dar pe acestea nu le putem lua cu noi până la sfârșit. Cândva trebuie lăsate deoparte, ca și omul cel vechi – Efes. 4. Totul trebuie spălat – toate tradițiile pe care le-am luat cu noi, ca să putem fi cu adevărat o Mireasă-Cuvânt, prin harul Său. Deci, „*Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica.*” Vedeți, tot timpul legătura soț-soție, Hristos-Biserica. Apoi v. 30: „*pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.*” Iarăși Hristos și Biserica, apoi iarăși soțul și soția. „*De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.*” Acum fiți atenți: „*Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).*” „*...vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.*” Este descris felul în care dorește Dumnezeu să fie Biserica Lui, alcătuită din multe mădulare. Și haideți s-o spunem așa cum este: cu toții trăim viața aceasta pământească, fie că suntem singuri, fie că suntem

căsătoriți sau în familie; toți credincioșii au un loc undeva, aici pe acest pământ Și împreună formăm Biserica Dumnezeului Celui Viu. Și aici Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cum trebuie să arate familia, în viața pământească. Tema aceasta continuă și în cap. 6.1-4. Să citim: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri.*” Și acesta este un cuvânt important. Ar fi bine dacă toți cei ce se consideră copii, ar spune AMIN în inimile lor. „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri.*” Nu este vorba despre o ascultare în lucrurile lumii acesteia, ci „*ascultați în Domnul*”, în lucrurile duhovnicești, în lucrurile ce privesc Împărăția lui Dumnezeu. Nu atunci când părinții vor să te trimită undeva, ci „*ascultați în Domnul, căci este drept.*” Acest lucru ține de rânduiala în familie, care formează începutul Bisericii. Căsătorie – familie – apoi întreaga Biserică. Noi trebuie să începem cu începutul, trebuie să înțelegem cum Dumnezeu rânduieste biblic și viața firească, în căsătorie, în familie, astfel ca aceia care se supun acestei rânduieli dumnezeiești să trăiască desăvârșirea prin harul Său, și să se înfățișeze înaintea Domnului fără pată și fără zbârcitură.

Acum cap. 6.2: „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.*” Aceasta este adresată copiilor. „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință*” – „*însoțită de o făgăduință.*” Dumnezeu n-a anulat-o: „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.*” Aici, în Centrul de Misiune, toți copiii ar trebui să stea lângă părinții lor, iar părinții ar trebui să vegheze asupra copiilor lor. Nimeni să nu umble fără „un păstor”: aici nu este un parc de distracții, ci este locul de întâlnire al sfinților. Aici noi avem părtășie cu Dumnezeu. Aici Cel Atotputernic ne vorbește prin Cuvântul Său, și tot ceea ce ar putea să provoace deranj, să rămână departe de noi.

V. 3: „*ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.*” Urmează apoi un cuvânt adresat taților – v.4 – „*Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului.*” A fost cineva uitat? Poate cei singuri. Dar acestora le urăm să se căsătorească, și atunci nici ei nu scapă. Ca să nu creadă cumva că lor Dumnezeu nu le vorbește. Da.

Deci Dumnezeu să dăruiască har în toate, ca noi să ne supunem acestei rânduiei. Pavel scrie corintenilor în cap. 7 că cei singuri se îngrijesc de lucrurile lui Dumnezeu, iar cei căsătoriți caută să placă soțiilor lor și astfel au inima un pic împărțită. Deci cei singuri n-au probleme: Îl pot sluji pe Domnul. Ei n-au cu cine să se certe, așa că-L pot sluji pe Domnul liberi, fără probleme. Iar toți ceilalți, la care pot să apară probleme, sunt îndemnați... li se dau îndrumări... să primească totul în inimă, în teamă de Domnul, și să primească de la Dumnezeu har și putere ca să facă și să umble conform Cuvântului lui Dumnezeu. Și de azi înainte nici un frate și nici o soră nu va mai întreba sau nu va mai spune: „Aștept să-mi arate Domnul, să-mi descopere Domnul ce să fac și cum să fac.” Domnul a arătat, Domnul a descoperit. El nu mai are nevoie de discursuri evlavioase, ci are nevoie de oameni care-I respectă Cuvântul și care se supun rânduiei divine și în viața firească.

Hai-deți s-o spunem ca și rezumat: acasă trebuie creat climatul care apoi se va manifesta și în Biserică. De aceea trebuie instaurată această rânduială divină – și o mai subliniez odată: în mijlocul descrierii despre cum trebuie să fie viața în familie, este cuprinsă și frumusețea și desăvârșirea Bisericii Mirese a lui Isus Hristos, Domnul nostru. Și acest lucru merge înapoi la început: așa cum Eva a fost scoasă din Adam și adusă la el, carne din carnea lui, os din oasele lui – tot așa coasta Domnului nostru a fost deschisă pe crucea de pe Golgota, sângele a curs și Biserica a fost răscumpărată: carne din carnea Lui, și os din oasele Sale. Noi am fost readuși în starea noastră divină originală, și anume aceea de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic să ne dea har să nu primim învățătura numai când aceasta vorbește în general, ci și atunci când ni se adresează personal. Dumnezeu Atotputernic să ajungă cu noi toți la țintă.

Acum un cuvânt pentru toți cei ce doresc să fie botezați. Ar fi frumos dacă ați putea să fiți aici la începutul lunii mai. Atunci cu siguranță vor mai fi și alții. Dacă doriți însă neapărat, fratele Schmidt nu va avea probleme să facă botezul. Și toți cei ce doresc să fie botezați pot fi siguri că după apa rece sângele va circula, și s-a

terminat cu răceala – vă veți încălzi. Eu pot să mărturisesc aceasta. Primul meu botez în est, în Cehoslovacia de odinioară, a avut loc în decembrie. Pe râu era gheață și zăpadă, și am botezat 16 frați, la lumina lunii. Pe vremea aceea botezurile publice erau interzise. Cine cunoaște estul, știe despre ce vorbesc. Dar după botez m-am simțit chiar bine. Niciodată nu mi-a fost atât de cald. Așa că nu vă faceți probleme, totul va fi bine. Fratele Russ va mai pune odată întrebarea, apoi vă veți hotărî. Noi ne bucurăm că Domnul Dumnezeu ne vorbește într-o manieră așa de părintească. El nu stă aici cu mâna ridicată în mod amenințător, ci El este aici și ne vorbește ca unora pe care i-a rânduit să stea cu El pe scaunul Său de domnie – Apoc. 3.21: *„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”* Ce chemare înaltă! Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne dăruiască un acord interior cu Cuvântul Său, și apoi El să ne dea și putere să punem Cuvântul în practică. Dumnezeului Atotputernic să-I fie adusă toată cinstea, în Numele lui Isus. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune. Să cântăm „Așa cum sunt.” [...]

În timp ce avem capetele aplecate, cine dorește să se uite în țărâna din care am fost luați, s-o facă. Cine dorește să se uite-n sus, spre cer, spre slava în care vom merge, o poate face. Frați și surori, amintiți-vă că în domeniul firesc Dumnezeu nostru a spus *„țărână ești, și în țărână te vei întoarce.”* Dacă ne gândim ce ne-a fost dăruit prin răscumpărare... nu numai răscumpărare, iertare, împăcare și o viață nouă, ci ne-a fost dăruit să fim veșnic cu Dumnezeu, fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ce privilegiu, ce chemare înaltă! Aleși înaintea întemeierii lumii... și noi putem auzi Cuvântul Său descoperit, și Cuvântul de azi, cu privire la noi, cu privire la lucrurile pământești care trebuie supuse lui Dumnezeu. Domnul să dea har ca nimeni să nu se opună ci toți să-și spună lor și Domnului: *„Dă-mi puterea, dă-mi harul să ascult tot ceea ce-mi ceri Tu.”* Câți doresc să fie amintiți în această rugăciune? Ridicați mâinile. Dumnezeu răspunde rugăciunilor. Câți doresc să pregătească calea Domnului, câți doresc să înceapă să înceapă de la ei de-acasă și să spună

„Dumnezeule ajută-mă. Eu nu doresc să fiu o piedică, un prilej de poticnire. Doresc să fiu la dispoziția Ta.” Timpul este serios, și timpul harului se încheie, și revenirea Domnului se apropie din ce în ce mai mult. Haideti să credem și să ne rugăm.

Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău cel scump și sfânt. Îți mulțumim că ne-ai vorbit, și că nu mai este aici nici o opoziție, și toți ascultă ceea ce ai Tu să ne spui. Dă-mi mie și nouă tuturor harul de a asculta Cuvântul Tău, și de a face ceea ce ceri Tu de la noi. Voia Ta să se facă în viețile noastre, în Biserică, pretutindeni. Și Îți mulțumim mai ales pentru Cuvântul Tău pe care l-ai descoperit, pentru voia Ta pe care de asemenea ai descoperit-o.

Doamne iubit, lucrează Tu cum dorești cu noi toți. Îți mulțumesc pentru toate binecuvântările, pentru fiecare descoperire pe care ne-ai dăruit-o prin harul Tău. Dăruiește acum străpungerea, străpungerea, în prezența Ta, ca să se descopere că Tu ești în mijlocul nostru, că mântuiești, vindecă, eliberezi, binecuvântezi, că noi trăim o carte a faptelor apostolilor ca la început – cu botezul Duhului, cu botezul în apă, cu restituirea tuturor lucrurilor pe care le-ai dat Tu la început și pe care le-ai făgăduit pentru sfârșit. Lucrează Tu cum dorești cu Biserica Ta, și binecuvântează pretutindeni pe pământ. Binecuvântat și lăudat să fii Tu, Doamne, Dumnezeul Atotputernic.

Îți mulțumim împreună Doamne, căci Cuvântul Tău nu s-a întors gol nici azi, ci împlinește scopul pentru care l-ai trimis Tu. Și Îți mulțumesc că noi n-am primit azi Cuvântul Tău ca pe un cuvânt omenesc ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a scris Pavel tesalonicenilor, în cap. 2. Doamne iubit, dăruiește teamă în Biserica Ta, și binecuvântează-ne pe toți din bogăția harului Tău. Și toți să spună AMIN.